

บันทึกการเล่าเรื่อง

กลุ่ม ชุมชนคนโซติเวซ

เรื่อง Social Business

วันพฤหัสบดีที่ 10 มี.ค. 2559

เผยแพร่ใน RMUTP CoP Web Blog

ผู้เล่า	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
<p>นายณฤศร มังกรศิลา อาจารย์ประจำสาขาวิชา อุตสาหกรรมบริการอาหาร คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์</p>	<p>จากที่กระผมได้มีโอกาสได้เข้าร่วมรับฟังองค์ความรู้ดีๆ ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) องค์การส่งเสริมวิชาการแห่งประเทศญี่ปุ่นและสมาคมศิษย์เก่าเจเอสพีแห่งประเทศไทย ได้กำหนดการประชุมวิชาการร่วมกัน หัวข้อเรื่อง “Academia Responsibility for Sustainable Society – Lessons Learned from Social Business” ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ณ โรงแรมอโนมากรุงเทพฯ นั้น</p> <p>วิทยากร และผู้ร่วมอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับ Social Business ได้อธิบายไว้ดังต่อไปนี้</p> <p>โดยมีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ (Key-note Lecture) จากสถาบันการศึกษา หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนจากประเทศต่างๆ อาทิ เช่น</p> <p>๑. Prof. Dr. Yuji Suzuki</p> <p>โดยท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจสังคม (Social Business) ในประเทศญี่ปุ่น โดยทำหน้าที่เป็นศาสตราจารย์อาวุโสให้กับมหาวิทยาลัย Hosei University และอดีตประธานบริหารของหน่วยงาน Japan Society for Peace Study</p> <p>ท่านได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของสถาบันการศึกษาที่มีต่อสังคมแบบยั่งยืน เนื่องจากรูปแบบการเปลี่ยนแปลงไปของสภาพการทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีที่มีผลกระทบต่อการปรับตัวในภาคธุรกิจ เพื่อให้เกิดการร่วมมือระหว่างกันของภาคธุรกิจ โดยสิ่งที่มีผลกระทบมากที่สุดคือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี ที่มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมโดยตรง ซึ่งปัญหาหลักๆ อยู่ที่สถาบันการศึกษา (Academia) ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น</p> <p>ดังนั้น การร่วมมือกันระหว่างสถาบันการศึกษา ภาครัฐและภาคเอกชน และการช่วยเหลือจากรัฐบาลที่ต้องกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับธุรกิจสังคม (Social Business) ให้เกิดขึ้นก่อน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาร่วมกันของสถาบันการศึกษา และเตรียมความพร้อมไปสู่การสร้างธุรกิจจากชุมชน หรือสังคมโดยรอบของสถาบันการศึกษา โดยเน้นการดำเนินกิจกรรมที่ส่งผลดีต่อธุรกิจในภาคเอกชน ในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) หรือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน (SMCE) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถจากการช่วยเหลือของสถาบันการศึกษา รัฐบาล และชุมชน หรือสังคมโดยรอบ</p> <p>และเมื่อธุรกิจชุมชน หรือสังคมนั้นๆ มีความเข้มแข็งแล้ว ก็จะสามารถดำเนินธุรกิจสังคม (Social Business) ได้อย่างเต็มรูปแบบ โดยอาจจะให้การสนับสนุนเป็นเงินทุน หรือสิ่งของ รวมถึงเทคโนโลยีทันสมัยต่างๆ ที่ธุรกิจนั้นๆ นำกลับคืนมาเพื่อช่วยเหลือชุมชน หรือสังคมในพื้นที่ให้พัฒนาไปพร้อมๆ กันอย่างยั่งยืน</p>	<p>สรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมสัมมนาเรื่อง Social Business สรุปได้ดังนี้</p> <p>โดยมีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ (Key-note Lecture) จากสถาบันการศึกษา หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนจากประเทศต่างๆ อาทิ เช่น</p> <p>๑. Prof. Dr. Yuji Suzuki</p> <p>โดยท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจสังคม (Social Business) ในประเทศญี่ปุ่น โดยทำหน้าที่เป็นศาสตราจารย์อาวุโสให้กับมหาวิทยาลัย Hosei University และอดีตประธานบริหารของหน่วยงาน Japan Society for Peace Study</p> <p>ท่านได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของสถาบันการศึกษาที่มีต่อสังคมแบบยั่งยืน เนื่องจากรูปแบบการเปลี่ยนแปลงไปของสภาพการทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีที่มีผลกระทบต่อการปรับตัวในภาคธุรกิจ เพื่อให้เกิดการร่วมมือระหว่างกันของภาคธุรกิจ โดยสิ่งที่มีผลกระทบมากที่สุดคือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี ที่มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมโดยตรง ซึ่งปัญหาหลักๆ อยู่ที่สถาบันการศึกษา (Academia) ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น</p> <p>ดังนั้น การร่วมมือกันระหว่างสถาบันการศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน และการช่วยเหลือจากรัฐบาลที่ต้องกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับธุรกิจสังคม (Social Business) ให้เกิดขึ้นก่อน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาร่วมกันของสถาบันการศึกษา และเตรียมความพร้อมไปสู่การสร้างธุรกิจจากชุมชน หรือสังคมโดยรอบของสถาบันการศึกษา โดยเน้นการดำเนินกิจกรรมที่ส่งผลดีต่อธุรกิจในภาคเอกชน ในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) หรือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน (SMCE) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถจากการช่วยเหลือของสถาบันการศึกษา รัฐบาล และชุมชน หรือสังคมโดยรอบ</p> <p>และเมื่อธุรกิจชุมชน หรือสังคมนั้นๆ มีความเข้มแข็งแล้ว ก็จะสามารถดำเนินธุรกิจสังคม (Social Business) ได้อย่างเต็มรูปแบบ โดยอาจจะให้การสนับสนุนเป็นเงินทุน หรือสิ่งของ รวมถึงเทคโนโลยีทันสมัยต่างๆ ที่ธุรกิจนั้นๆ นำกลับคืนมาเพื่อช่วยเหลือชุมชน หรือสังคมในพื้นที่ให้พัฒนาไปพร้อมๆ กันอย่างยั่งยืน</p> <p>๒ . Dr. Edward Rubesch (Thammasat University)</p> <p>ท่านเคยดำรงตำแหน่งประธาน</p>

ขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) หรือ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน (SMCE) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถจากการช่วยเหลือของสถาบันการศึกษา รัฐบาล และชุมชน หรือสังคม โดยรอบ

และเมื่อธุรกิจชุมชน หรือสังคมนั้นๆ มีความเข้มแข็งแล้ว ก็จะสามารถดำเนินธุรกิจสังคม (Social Business) ได้อย่างเต็มรูปแบบ โดยอาจจะให้การสนับสนุนเป็นเงินทุน หรือสิ่งของ รวมถึงเทคโนโลยีทันสมัยต่างๆ ที่ธุรกิจนั้นๆ นำกลับคืนมาเพื่อช่วยเหลือชุมชน หรือสังคมในพื้นที่ให้พัฒนาไปพร้อมๆ กันอย่างยั่งยืน

๒. Dr. Edward Rubesch (Thammasat University)

ท่านเคยดำรงตำแหน่งประธานบริหารหลักสูตร โครงการธุรกิจระหว่างประเทศ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ท่านได้กล่าวถึงภาพรวมของธุรกิจสังคม (Social Business) ในประเทศไทย ณ ปัจจุบันมีการดำเนินรูปแบบธุรกิจเพื่อสังคมที่มีแนวโน้มที่ดีขึ้น แต่ต้องมีการสอบถามถึงความต้องการในการช่วยเหลือในกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการลงไปด้วย เหลือด้วย นั้นเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการทำธุรกิจสังคม (Social Business) ในรูปแบบเดิมๆ ที่ผ่านมามีในประเทศไทย เช่น SCG มีโครงการป่าในกรุง ได้ลองผิดลองถูก และดูกรณีศึกษาจากการดำเนินธุรกิจเพื่อสังคมที่ผ่านมามีไม่ค่อยได้รับการตอบรับ แต่โครงการป่าในกรุงนี้ สามารถสร้างความยั่งยืนและเป็นต้นแบบให้กับการทำพื้นที่สีเขียวที่ตอบใจให้กับคนในชุมชน หรือสังคมบริเวณชานเมืองของกรุงเทพ อย่างเขตประเวศได้เป็นอย่างดี เสมือนมีปอดแห่งใหม่ให้เราเข้าไปสัมผัสโลกของธรรมชาติ ซึ่ง ณ ปัจจุบันนี้คนเมืองต้องการพื้นที่สีเขียวในรูปแบบนี้มากที่สุด

ดังนั้น สิ่งที่เราสามารถกระทำได้คือความร่วมมือร่วมในกันของภาคธุรกิจ และแรงสนับสนุนของรัฐบาลในประเทศไทย เพื่อช่วยเหลือสังคมที่ธุรกิจนั้นๆ อาจจะส่งผลกระทบต่อทางด้านสิ่งแวดล้อมให้กับคนในชุมชน หรือสังคม ให้หันกลับมามองหาสิ่งดีๆ และตรงกับความต้องการของคนในชุมชน หรือสังคมได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนช่วงเวลา ๑๐.๔๐- ๑๒.๓๐ น. เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นธุรกิจสังคม (Social Business) โดยมีผู้ร่วมอภิปรายดังนี้

๑. Dr. Gwang-Jo Kim (ผู้ดำเนินการ)

ผู้อำนวยการ UNESCO ประจำประเทศไทย (กรุงเทพฯ)

๒. Dr. Jaine Montoya (ผู้ร่วมอภิปราย)

บริหารหลักสูตร โครงการธุรกิจระหว่างประเทศ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ท่านได้กล่าวถึงภาพรวมของธุรกิจสังคม (Social Business) ในประเทศไทย ณ ปัจจุบันมีการดำเนินรูปแบบธุรกิจเพื่อสังคมที่มีแนวโน้มที่ดีขึ้น แต่ต้องมีการสอบถามถึงความต้องการในการช่วยเหลือในกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการลงไปด้วย เหลือด้วย นั้นเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการทำธุรกิจสังคม (Social Business) ในรูปแบบเดิมๆ ที่ผ่านมามีในประเทศไทย เช่น SCG มีโครงการป่าในกรุง ได้ลองผิดลองถูก และดูกรณีศึกษาจากการดำเนินธุรกิจเพื่อสังคมที่ผ่านมามีไม่ค่อยได้รับการตอบรับ แต่โครงการป่าในกรุงนี้ สามารถสร้างความยั่งยืนและเป็นต้นแบบให้กับการทำพื้นที่สีเขียวที่ตอบใจให้กับคนในชุมชน หรือสังคมบริเวณชานเมืองของกรุงเทพ อย่างเขตประเวศได้เป็นอย่างดี เสมือนมีปอดแห่งใหม่ให้เราเข้าไปสัมผัสโลกของธรรมชาติ ซึ่ง ณ ปัจจุบันนี้คนเมืองต้องการพื้นที่สีเขียวในรูปแบบนี้มากที่สุด

ดังนั้น สิ่งที่เราสามารถกระทำได้คือความร่วมมือร่วมในกันของภาคธุรกิจ และแรงสนับสนุนของรัฐบาลในประเทศไทย เพื่อช่วยเหลือสังคมที่ธุรกิจนั้นๆ อาจจะส่งผลกระทบต่อทางด้านสิ่งแวดล้อมให้กับคนในชุมชน หรือสังคม ให้หันกลับมามองหาสิ่งดีๆ และตรงกับความต้องการของคนในชุมชน หรือสังคมได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนช่วงเวลา ๑๐.๔๐- ๑๒.๓๐ น. เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นธุรกิจสังคม (Social Business) โดยมีผู้ร่วมอภิปรายดังนี้

๑. Dr. Gwang-Jo Kim (ผู้ดำเนินการ)

ผู้อำนวยการ UNESCO ประจำประเทศไทย (กรุงเทพฯ)

๒. Dr. Jaine Montoya (ผู้ร่วมอภิปราย)

ผู้อำนวยการ สภาวิจัยและพัฒนาสุขภาพแห่งฟิลิปปินส์

๓. Prof. Dr. Afzal Hossain (ผู้ร่วมอภิปราย)

อดีตรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยทางการเกษตร Bangladesh Agricultural University

๔. Dr. Ayame Suzuki (ผู้ร่วมอภิปราย)

รองศาสตราจารย์ แห่งมหาวิทยาลัย Doshisha University ญี่ปุ่น

๕. Prof. Dr. Yuji Suzuki (วิทยากรหลัก และผู้ร่วมอภิปราย)

โดยผู้ร่วมอภิปราย ทั้ง ๔ ท่าน อภิปรายโดยใช้เวลารอบแรก คนละ ๑๕ นาที และรอบที่ ๒ คนละ ๕ นาที และอภิปรายสรุปในช่วยท้ายร่วมกับผู้เข้าร่วมประชุมนานาชาติอีก ๔๐ นาที เนื้อหาและประเด็นที่ผู้ร่วมอภิปรายออกมาได้ นั้นในแต่ละผู้ร่วมอภิปรายมีมุมมองที่แตกต่างกันในแต่ละประเภทของการสร้างความช่วยเหลือจากธุรกิจสังคม แยกออกเป็นกลุ่ม

ผู้อำนวยการ สภาวิจัยและพัฒนาสุขภาพแห่งฟิลิปปินส์

๓. Prof. Dr. Afzal Hossain (ผู้ร่วมอภิปราย)

อดีตรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยทางการเกษตร Bangladesh Agricultural University

๔. Dr. Ayame Suzuki (ผู้ร่วมอภิปราย)

รองศาสตราจารย์ แห่งมหาวิทยาลัย Doshisha University ประเทศญี่ปุ่น

๕. Prof. Dr. Yuji Suzuki (วิทยากรหลัก และผู้ร่วมอภิปราย)

โดยผู้ร่วมอภิปราย ทั้ง ๔ ท่าน อภิปรายโดยใช้เวลารอบแรก คนละ ๑๕ นาที และรอบที่ ๒ คนละ ๕ นาที และอภิปรายสรุปในช่วยทำยร่วมกับผู้เข้าร่วมประชุมนานาชาติอีก ๔๐ นาที เนื้อหาและประเด็นที่ผมสามารถสรุปออกมาได้ นั้นในแต่ละผู้ร่วมอภิปรายมีมุมมองที่แตกต่างกันในแต่ละประเภทของการสร้างความช่วยเหลือจากธุรกิจสังคม แยกออกเป็นกลุ่มทางด้านสาธารณสุข และด้านเกษตรกรรม ที่ยังขาดตัวกระตุ้นที่ทำให้เกิดผลในการทำธุรกิจสังคมที่ดีขึ้น เนื่องจากกลุ่มธุรกิจและภาครัฐ ภาคเอกชน ยังไม่มีความพร้อมในการให้ความร่วมมือกัน เพื่อพัฒนารูปแบบการช่วยเหลือที่ดีขึ้น

ทางด้านสาธารณสุขเป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจในระดับปานกลาง มีประชากรที่ขาดเรื่องการเข้าไปให้ความช่วยเหลือทางด้านสาธารณสุขในบางพื้นที่ โดยมุมมองของ Dr. Jaine Montoya มองว่าสถาบันการศึกษา หรือ สภาวิจัยและพัฒนาสุขภาพแห่งฟิลิปปินส์ ไม่สามารถขับเคลื่อนธุรกิจสังคมได้เพียงหน่วยงานเดียว เนื่องจากการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการรักษา หรือสาธารณสุข ต้องใช้เงินทุนวิจัยจำนวนมาก เพื่อพัฒนาให้เกิดความยั่งยืนขึ้นในพื้นที่ที่สถาบันการศึกษา และภาคธุรกิจที่ต้องการช่วยเหลือในเรื่องเงินทุนเข้ามาให้ความช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง รวมทั้งมาตรการภาครัฐที่ต้องชัดเจนมุ่งให้การช่วยเหลือภาคธุรกิจ และสถาบันการศึกษาในพื้นที่อย่างจริงจัง

ทางด้านเกษตรกรรมในประเทศบังกลาเทศ Prof. Dr. Afzal Hossain มองว่ายังมีปัญหาอุปสรรคอยู่อีกมากมายในการค้นคว้าวิจัยทางการเกษตร เพื่อให้ชุมชน และสังคมในพื้นที่สามารถปลูกข้าวโดยใช้ใช้น้ำน้อย เนื่องจากการชลประทานในประเทศบังกลาเทศ มีปัญหาน้ำไม่เพียงพอในภาคการเกษตร รวมถึงขาดแคลนเทคโนโลยีทางการเกษตรอย่างรุนแรง เพื่อให้เกิดความยั่งยืน สิ่งที่มาวิทยาลัยในประเทศบังกลาเทศทำได้คือการขอความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนวิจัยจากทางรัฐบาล และภาคธุรกิจ รวมถึงความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยี หรือ

ทางด้านสาธารณสุข และด้านเกษตรกรรม ที่ยังขาดตัวกระตุ้นที่ทำให้เกิดผลในการทำธุรกิจสังคมที่ดีขึ้น เนื่องจากกลุ่มธุรกิจและภาครัฐ ภาคเอกชน ยังไม่มีความพร้อมในการให้ความร่วมมือกันเพื่อพัฒนารูปแบบการช่วยเหลือที่ดีขึ้น

ทางด้านสาธารณสุขเป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจในระดับปานกลาง มีประชากรที่ขาดเรื่องการเข้าไปให้ความช่วยเหลือทางด้านสาธารณสุขในบางพื้นที่ โดยมุมมองของ Dr. Jaine Montoya มองว่าสถาบันการศึกษา หรือ สภาวิจัยและพัฒนาสุขภาพแห่งฟิลิปปินส์ ไม่สามารถขับเคลื่อนธุรกิจสังคมได้เพียงหน่วยงานเดียว เนื่องจากการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการรักษา หรือสาธารณสุข ต้องใช้เงินทุนวิจัยจำนวนมาก เพื่อพัฒนาให้เกิดความยั่งยืนขึ้นในพื้นที่ที่สถาบันการศึกษา และภาคธุรกิจที่ต้องการช่วยเหลือในเรื่องเงินทุนเข้ามาให้ความช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง รวมทั้งมาตรการภาครัฐที่ต้องชัดเจนมุ่งให้การช่วยเหลือภาคธุรกิจ และสถาบันการศึกษาในพื้นที่อย่างจริงจัง

ทางด้านเกษตรกรรมในประเทศบังกลาเทศ Prof. Dr. Afzal Hossain มองว่ายังมีปัญหาอุปสรรคอยู่อีกมากมายในการค้นคว้าวิจัยทางการเกษตร เพื่อให้ชุมชน และสังคมในพื้นที่สามารถปลูกข้าวโดยใช้ใช้น้ำน้อย เนื่องจากการชลประทานในประเทศบังกลาเทศ มีปัญหาน้ำไม่เพียงพอในภาคการเกษตร รวมถึงขาดแคลนเทคโนโลยีทางการเกษตรอย่างรุนแรง เพื่อให้เกิดความยั่งยืน สิ่งที่มาวิทยาลัยในประเทศบังกลาเทศทำได้คือการขอความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนวิจัยจากทางรัฐบาล และภาคธุรกิจ รวมถึงความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยี หรือนวัตกรรมที่สามารถบรรเทาปัญหาทางด้านเกษตรกรรมของคนในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนประเด็นอื่นๆ ที่ Dr. Ayame Suzuki อภิปรายคือ การสร้างความร่วมมือ และเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอน ให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติจริงในพื้นที่ของมหาวิทยาลัย เนื่องจากมหาวิทยาลัย Doshisha University อยู่ในพื้นที่เขตภูเขา มีต้นไม้ และผลผลิตทางการเกษตรมากมาย แต่ประสบปัญหาการรुक้าพื้นที่ป่า ทำให้เกิดปัญหาทางธรรมชาติตามมามากมาย ท่านมองว่าควรปลูกจิตสำนึกให้กับนักศึกษาในพื้นที่ให้มีความรักและหวงแหนทรัพยากรในพื้นที่ของเขาให้มากที่สุด โดยทำเป็นโครงการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชนในพื้นที่ เพื่ออนุรักษ์พื้นที่ป่า หรือระบบนิเวศทางการเกษตรที่เหมาะสมกับชุมชน และสังคม เน้นการลงมือปฏิบัติจริงของนักศึกษาเก็บข้อมูลทุกอย่าง เป็นการสร้างองค์ความรู้เฉพาะสำหรับคนในพื้นที่ และนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง รวมทั้งองค์ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติจริงจำเป็นต่อการพัฒนาการเกษตรในพื้นที่อย่างยั่งยืนต่อไป

ในช่วงท้าย Prof. Dr. Yuji Suzuki ได้สรุปประเด็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาธุรกิจสังคม (Social Business) ยังไม่สำเร็จ เนื่องจากขาดเงินทุนสนับสนุนจากภาครัฐ และภาคเอกชนอย่างจริงจัง การขาด

นวัตกรรมที่สามารถบรรเทาปัญหาทางด้านเกษตรกรรมของคนในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืนต่อไป

ส่วนประเด็นอื่นๆ ที่ Dr. Ayame Suzuki อภิปรายคือ การสร้างความร่วมมือ และเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอน ให้ นักศึกษาสามารถปฏิบัติจริงในพื้นที่ของมหาวิทยาลัย เนื่องจาก มหาวิทยาลัย Doshisha University อยู่ในพื้นที่เขตหุบเขา มี ต้นไม้ และผลผลิตทางการเกษตรมากมาย แต่ประสบปัญหาการ รุกป่าพื้นที่ป่า ทำให้เกิดปัญหาทางธรรมชาติตามมามากมาย ท่านมองว่าควรปลูกจิตสำนึกให้กับนักศึกษาในพื้นที่ให้มีความรัก และหวงแหนทรัพยากรในพื้นที่ของเขาให้มากที่สุด โดยทำเป็น โครงการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชนในพื้นที่ เพื่ออนุรักษ์พื้นที่ป่า หรือ ระบบนิเวศทางการเกษตรที่เหมาะสมกับชุมชน และสังคม เน้น การลงมือปฏิบัติจริงของนักศึกษา เก็บข้อมูลทุกอย่าง เป็นการ สร้างองค์ความรู้เฉพาะสำหรับคนในพื้นที่ และนำไปใช้ปฏิบัติได้ จริง รวมทั้งองค์ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติจริงจำเป็นต่อการ พัฒนาการเกษตรในพื้นที่อย่างยั่งยืนต่อไป

ในช่วงท้าย Prof. Dr. Yuji Suzuki ได้สรุปประเด็น เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาธุรกิจสังคม (Social Business) ยังไม่สำเร็จ เนื่องจากขาดเงินทุนสนับสนุนจาก ภาครัฐ และภาคเอกชนอย่างจริงจัง การขาดเทคโนโลยีที่สามารถ นำมาใช้ในการขับเคลื่อนธุรกิจชุมชน หรือสังคมไปพร้อมๆ กับ สร้างความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาในพื้นที่ สร้างองค์ ความรู้ใหม่ๆ และนำองค์ความรู้มาปฏิบัติได้จริง โดยท่านได้ สะท้อนมุมมองว่าในประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการพัฒนา ธุรกิจสังคมมากๆ โดยจัดตั้งกองทุน หรือแหล่งเงินทุนที่นำมาใช้ ในการสนับสนุนการวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมอีกด้วย

ส่วนในช่วงเวลา ๑๓.๓๐ – ๑๔.๑๕ น. วิทยากรหลักใน ภาคบ่าย Dr. Suvit Maesincee รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง พาณิชย ได้กล่าวถึงประเด็นในการดำเนินธุรกิจสังคมเพื่อการ พัฒนาที่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ทุกคน หรือภาคธุรกิจสามารถทำได้ การสร้างความเข้มแข็งจากภายใน เป็นกลยุทธ์ที่ต้องเร่งรีบให้มี การลงทุน จ้างงาน และการค้าขายภายในชุมชน เหตุนี้รัฐบาลจึง มีมาตรการช่วยเหลือคนในระดับรากหญ้าให้มีรายได้เพิ่มขึ้น อย่างเงินกองทุนหมู่บ้านที่กระจายลงไปยังหมู่บ้านต่างๆทั่ว ประเทศ เพื่อให้คนในชุมชนนำไปทำประโยชน์ เช่น ทำอาชีพเสริม ก่อให้เกิดการลงทุน การจ้างงาน การค้าขายภายใน และภาค นอกชุมชนด้วย โดยจัดตลาดแบบออนไลน์ – ออฟไลน์ให้กับ ชุมชน เป็นตลาดชุมชนที่สามารถมาพูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้ องค์ความรู้ทางด้านธุรกิจระหว่าง และช่วยเหลือระหว่างชุมชน กันได้อีกทางหนึ่ง

นอกจากนี้ ยังต้องพัฒนาภาคการเกษตรให้เป็นเกษตร

เทคโนโลยีที่สามารถนำมาใช้ในการขับเคลื่อน ธุรกิจชุมชน หรือสังคมไปพร้อมๆ กับสร้าง ความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาในพื้นที่ สร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ และนำองค์ความรู้มา ปฏิบัติได้จริง โดยท่านได้สะท้อนมุมมองว่าใน ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการพัฒนาธุรกิจ สังคมมากๆ โดยจัดตั้งกองทุน หรือแหล่งเงินทุน ที่นำมาใช้ในการสนับสนุนการวิจัยที่เป็น ประโยชน์ต่อสังคมอีกด้วย

ส่วนในช่วงเวลา ๑๓.๓๐ – ๑๔.๑๕ น. วิทยากรหลักในภาคบ่าย Dr. Suvit Maesincee รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง พาณิชย ได้กล่าวถึงประเด็นในการดำเนินธุรกิจ สังคมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ทุกคน หรือ ภาคธุรกิจสามารถกระทำได้ การสร้างความ เข้มแข็งจากภายใน เป็นกลยุทธ์ที่ต้องเร่งรีบให้มี การลงทุน จ้างงาน และการค้าขายภายในชุมชน เหตุนี้รัฐบาลจึงมีมาตรการช่วยเหลือคนในระดับ รากหญ้าให้มีรายได้เพิ่มขึ้น อย่างเงินกองทุน หมู่บ้านที่กระจายลงไปยังหมู่บ้านต่างๆทั่ว ประเทศ เพื่อให้คนในชุมชนนำไปทำประโยชน์ เช่น ทำอาชีพเสริม ก่อให้เกิดการลงทุน การจ้าง งาน การค้าขายภายใน และภาคนอกชุมชนด้วย โดยจัดตลาดแบบออนไลน์ – ออฟไลน์ให้กับ ชุมชน เป็นตลาดชุมชนที่สามารถมาพูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้ องค์ความรู้ทางด้านธุรกิจ ระหว่าง และช่วยเหลือระหว่างชุมชนกันได้อีก ทางหนึ่ง

นอกจากนี้ ยังต้องพัฒนาภาค การเกษตรให้เป็นเกษตรแบบสมัยใหม่ พัฒนา เกษตรกรเป็น Smart Farmer พัฒนาระบบการ เพาะปลูก ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยเพิ่ม ประสิทธิภาพการเพาะปลูก เพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้ มากขึ้นเพื่อลดต้นทุน ซึ่งจะช่วยให้มีรายได้เพิ่มขึ้น ได้

รวมถึงจะผลักดันให้เกิด “ธุรกิจเพื่อ สังคม” (Social Business) ตามนโยบายของ นายกรัฐมนตรีด้วย โดยพืชนานักธุรกิจรุ่นหนุ่ม สาวเข้าไปช่วยชุมชนทำธุรกิจ เพื่อสร้างความ เข้มแข็งให้ชุมชน เหมือนกรณีบริษัท Rags To Riches ของฟิลิปปินส์ที่ขายกระเป๋าแฟชั่นไฮ-เอนด์จากพรมเช็ดเท้า ที่เริ่มต้นธุรกิจจากเมือง เมืองหนึ่งที่อยู่ติดกับกรุงมะนิลา เป็นแหล่งทิ้ง ขยะใหญ่ที่สุดในประเทศ ชาวบ้านยากจนต้อง เก็บเศษผ้าจากกองขยะมาทำพรมเช็ดเท้าขายได้ ผืนละ ๑ เปโซ แต่มีบาทหลวงท่านหนึ่งคอยให้ ความช่วยเหลือ โดยนำสินค้าไปขายให้กลุ่มธุรกิจ ที่สนใจ จนได้พบกับดีไซเนอร์ชื่อดังที่เข้ามาให้ คำแนะนำให้ชาวบ้านผลิตสินค้าตามแบบ จน กลายเป็นกระเป๋าแฟชั่นไฮ-เอนด์ ขายได้ใบละ ๓๕ เปโซ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน ในกรุงมะนิลาดีขึ้น ถ้าเราทำได้ ประชาชนฐาน รากอยู่ดีกินดีได้ระดับหนึ่งแน่นอน ประการต่อมา ต้องทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและเล็ก (SME) เข้มแข็งขึ้น เพราะตอนนี้ อ่อนเปลี้ยจากการ เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ยาก โดยรัฐบาลมีมาตรการ ช่วยเหลือเอสเอ็มอีที่ผ่านความเห็นชอบของ คณะรัฐมนตรี (ครม.) แล้ว ทั้งการเพิ่มขีด

	<p>แบบสมัยใหม่ พัฒนาเกษตรกรเป็น Smart Farmer พัฒนาระบบการเพาะปลูก ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเพาะปลูก เพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้มากขึ้นเพื่อลดต้นทุน ซึ่งจะทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นได้</p> <p>รวมถึงจะผลักดันให้เกิด “ธุรกิจเพื่อสังคม” (Social Business) ตามนโยบายของนายกรัฐมนตรีด้วย โดยเฟ้นหานักธุรกิจรุ่นหนุ่มสาวเข้าไปช่วยชุมชนทำธุรกิจ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน เหมือนกรณีบริษัท Rags To Riches ของฟิลิปปินส์ที่ขายกระเป๋าแฟชั่นไฮ-เอนด์จากพรมเช็ดเท้า ที่เริ่มต้นธุรกิจจากเมืองเมืองหนึ่งที่อยู่ติดกับกรุงมะนิลา เป็นแหล่งทิ้งขยะใหญ่ที่สุดในประเทศ ชาวบ้านยากจนต้องเก็บเศษผ้าจากกองขยะมาทำพรมเช็ดเท้าขายได้ฝืนละ ๑ เปโซ แต่มีบาทหลวงท่านหนึ่งคอยให้ความช่วยเหลือ โดยนำสินค้าไปขายให้กลุ่มธุรกิจที่สนใจ จนได้พบกับดีไซเนอร์ชื่อดังที่เข้ามาให้คำแนะนำให้ชาวบ้านผลิตสินค้าตามแบบ จนกลายเป็นกระเป๋าแฟชั่นไฮ-เอนด์ ขายได้ใบละ ๓๕ เปโซ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนในกรุงมะนิลาดีขึ้น ถ้าเราทำได้ ประชาชนฐานรากอยู่ดีกินดีได้ระดับหนึ่งแน่นอน ประการต่อมาต้องทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและเล็ก (SME) เข้มแข็งขึ้น เพราะตอนนี้ อ่อนเปลี้ยจากการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ยาก โดยรัฐบาลมีมาตรการช่วยเหลือเอสเอ็มอีที่ผ่านความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี (ครม.) แล้ว ทั้งการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ผลักดันให้ใช้นวัตกรรมผลิตสินค้าเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม การเข้าถึงแหล่งเงินทุนง่ายขึ้น การช่วยเหลือสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ การช่วยเหลือให้เข้าถึงตลาดทั้งออนไลน์-ออฟไลน์ โดยเฉพาะตลาดออนไลน์อย่าง e-commerce ที่เป็นช่องทางหนึ่งในการนำสินค้าไทยสู่เวทีโลกได้อย่างไม่ยากนัก</p>	<p>ความสามารถในการแข่งขัน ผลักดันให้ใช้นวัตกรรมผลิตสินค้าเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม การเข้าถึงแหล่งเงินทุนง่ายขึ้น การช่วยเหลือสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ การช่วยเหลือให้เข้าถึงตลาดทั้งออนไลน์-ออฟไลน์ โดยเฉพาะตลาดออนไลน์อย่าง e-commerce ที่เป็นช่องทางหนึ่งในการนำสินค้าไทยสู่เวทีโลกได้อย่างไม่ยากนัก</p>
--	---	--